

[Grünbaum.]

tænker bl. a. på budgettets kasseoverskud, overskuddet på det samlede drifts-, anlægs- og lånebudget. Vi har stillet spørgsmålet i finansudvalget, finansministerens svar var bekræftende. Vi beder om, at finansministeren i dag her for det høje ting giver denne bekræftelse, sådan at vi også har den her.

Kan finansministeren i øvrigt bekræfte regeringens udsagn om, at statsbudgettet reelt vil stige med de 6 pct. i 1969-70, som man tidligere har sagt det? Nogle tal i den økonomiske oversigt kunne tyde på, at man regner med en noget større reel stigning i de offentlige udgifter, vel snarere 7-10 pct. Men i disse tal indgår jo også stigningen i de kommunale budgetter; jeg ved ikke, om finansministeren kan give os oplysning om dette punkt.

Endvidere: er der i budgettet regnet med den stigning, der nu kan ventes i statens lønudgifter som følge af tjenstemandsreformen? Det går vi ud fra der er taget hensyn til, men det var rart også at få dette bekræftet. Og hvad så med skatterne og afgifterne? Efter finanslovsforslaget skulle de jo stige med 2,4 milliarder kr. i 1969-70. I virkeligheden stiger de langt mere, nemlig med 3,1 milliarder kr. i forhold til de virkelige tal for finansregnskabet 1968-69; altså 3,1 milliarder kr. i skattestigning for 1969-70. Der var nogen, der engang talte om bristepunktet; det var dengang det var 3 milliarder kr. I 1968-69 blev det så godt over 4 milliarder kr.s stigning — det var altså overskredet — og nu bliver det igen godt 3 milliarder kr. Jeg nævner det kun, den diskussion har vi ført rigeligt nok.

En del af forklaringen på forhøjelsen i skatteprovenuet har man netop i, at nu indgår de 320 mill. kr.s momsudsættelse for landbruget i indtægterne i det følgende skatteår.

Jeg vil gerne lige nævne forsvarsudgifterne, det er jo et kapitel for sig. Nu får vi altså ikke alene den normale årlige stigning på dette budget, men oveni lægges de 125 mill. kr., og vi får en samlet stigning på forsvaret på ikke mindre end 360 mill. kr. i 1969-70. Det turde være en slags rekord for et enkelt år, og sådan endte altså de radikales kamp for lavere forsvarsudgifter.

Må jeg sige et par ord om kommunerne; det skal kun være en henstilling til regering-

gen om alvorligt at interessere sig for kommunernes likviditetsproblemer i forbindelse med kildeskatten. Jeg mener, at regeringen, staten, har et moralsk ansvar for, at kommunerne ikke ved overgangen til kildeskatten bliver belastet med likviditetsbyrder.

Jeg vil gerne have lov til at spørge trafikministeren — vi har jo en meget ubehagelig strejke i dag, lokomotivmændenes — hvordan går det til, at lokomotivmændenes forslag er blevet liggende i skuffen hos DSB?

Jeg vil endvidere gerne spørge økonomiministerens, om der i de foranstaltninger, man nu skal gennemføre i forbindelse med obligationsordningen, er taget hensyn til det sociale boligbyggeri. Jeg tror, der er en stor fare for, at det kommer i klemme i den ordning, således som vi nu kan se den, men vi ved ikke noget om det; vi vil gerne have det at vide.

Lad mig slutte med at sige, at jeg vil endnu en gang opfordre regeringen til at besinde sig på den økonomiske politik, finde en mere rolig rytme, således at man kan sige; at den periode, vi var igennem i 1968-69, kun var det mørke år i dansk økonomisk politik, som skal bekræfte, at også denne regering bestående af disse 3 partier er nødt til at tage hensyn til de økonomiske realiteter og dermed omlægge sin politik for næste finansår.

Jørgen Jensen: Uden at jeg skal fortabe mig i historiske betragtninger eller udredninger; vil jeg gerne til indledning minde om nogle væsentlige træk i den økonomiske situation, som bestod for et års tid siden. Den internationale konjunktur var da ikke just høj, men dog noget stigende efter den afmatning, der i temmelig lang tid forinden havde gjort sig gældende i en lang række lande og også havde påvirket vor økonomi på negativ vis.

Et andet væsentligt træk ved den daværende situation var eftervirkningerne af de devalueringer, der var foretaget i november 1967. Jeg tror, at der i flere lande herskede — og det gjaldt nok også herhjemme — en vis ret udbredt pessimisme, og jeg tror, at mange befolkningskredse og mange erhverv savnede tro på og tillid til fremtiden.

For den danske økonomis vedkommende stod vi på det tidspunkt over for svære problemer. I en række år var det danske pris- og omkostningsniveau til stadighed steget.